



GŁÓWNY INSPEKTOR PRACY

Katarzyna Łażewska-Hrycko

Do druku nr 1119

Warszawa, 2021-06-16



UNP:GIP-21-32398

GIP-GPP.400.10.2021.2

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. DS.175.413.21

Data wpływu 22.06.2021

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przekazaniem do zaopiniowania (pismem z dnia 12 kwietnia 2021 r. SPS-WP.020.110.5.2021) poselskim projektem *ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych* (druk nr 1119), uprzejmie przedstawiam następujące uwagi do projektu:

Projekt przewiduje dodanie w ustawie o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych przepisu art. 12aa, zgodnie z którym w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, od dnia ogłoszenia danego stanu, zawiesza się bieg terminów, o których mowa w art. 53 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Zgodnie z tym ostatnim przepisem pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa: a) dłużej niż 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy, b) dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

W uzasadnieniu wskazano, że w obowiązującym stanie prawnym pracodawca może bez wypowiedzenia umowy o pracę zwolnić pracownika, który od dłuższego czasu nie może świadczyć pracy z powodu absencji chorobowej. Projektowane rozwiązanie

zakłada, że w czasie epidemii SARS-CoV-2 pracodawca nie będzie mógł zwolnić pracownika z powodu jego absencji chorobowej.

Należy zwrócić uwagę, że proponowana regulacja przewiduje zawieszenie biegu terminów, o których mowa w art. 53 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, z mocą wsteczną, od dnia ogłoszenia danego stanu, tj. stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii. Zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, stan zagrożenia epidemicznego został ogłoszony od dnia 14 marca 2020 r. a następnie odwołany z dniem 20 marca 2020 r. i od tego dnia został ogłoszony stan epidemii. Projektowany przepis nie rozstrzyga więc, od jakiej daty nastąpiłoby zawieszenie biegu terminów. Ponadto, przewidując wsteczne działanie prawa, nie odnosi się do sytuacji, gdy nastąpiły skutki wynikające z zastosowania art. 53 § 1 pkt 1, tzn. pracodawca już rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia. Wprowadzenie tej regulacji spowoduje, że rozwiązanie umowy o pracę będzie dokonane z naruszeniem prawa.

Projekt ustawy nie rozstrzyga też, jak należałoby liczyć terminy z art. 53 § 1 pkt 1 w przypadku nieobecności pracownika z powodu niezdolności do pracy w sytuacji odwołania stanu epidemii – czy od początku okresu niezdolności do pracy, czy też od dnia ustania stanu epidemii. Należy podkreślić, że ustawa nie zawiera przepisów przejściowych.

Z poważaniem,

Katarzyna Łażewska-Hrycko
Główny Inspektor Pracy
/-podpisano elektronicznie/